

visse sig om, hvorvidt den Grænse, det nu foreslaar, i det praktiske Liv, i de daglige Ekspeditioner af Ol i Bryggerierne, laaber sig praktisere paa en saa paalidelig Maade, at man dertil kan knytte en Skattepligt og eventuelt en Bødepligt. Den ærede Ordfører sagde, at Udvalget ikke har betragtet dette som sig vedkommende; det har sat Grænsen, men hvorvidt den kan overholdes eller ikke, hvorvidt det vil gaa med den, som det er gaaet med den ærede Indenrigsministers Farvetable, kommer ikke Udvalget ved. Jeg synes dog, at der er noget betænkeligt ved her at vedtage en Lov, med Hensyn til hvilken Domstolene, naar den kommer til praktisk Prøvelse ved dem, kunne komme til samme Resultat som med Hensyn til Farvetablerne, at her er noget, de ikke kunne bruge, at det kunne de ikke domme nogen efter. Den Tanke, der er udtrykt i mit Ændringsforslag Nr. 1, synes jo efter den ærede Ordførers Udtalelse at have været stærkt fremme i Udvalget. Naar den alligevel er bleven forkastet af Udvalget, er det, som den ærede Ordfører sagde, fordi man frygtede for at have flere Grænser, flere Tal med Hensyn til Alkoholskatten, som skulde kunne komme i Betragtning. Dertil vil jeg tillade mig at sige, at kan man med en i det praktiske Liv tilstrækkelig Lethed sige, om Ol har 2 pCt. Alkohol, og kan man sige, at det har 6 pCt. Alkohol — det er jo nemlig ogsaa en Grænse, den ærede Ordfører har jo ikke glemt, at der i § 1 staar, at der maa ikke brygges Ol med over 6 pCt. Alkohol — saa kan man sandelig ligesaa godt bestemme, om det har 4 pCt. Men jeg giver det ærede 1ste Medlem for 6te Kred (S. Pedersen) Ret i, at vi tale slet ikke om den Slags Ting; mit Forslag kan i Øjeblikket være saa fortræffeligt, det være vil, det kan være det bedst mulige af Verden, det hjælper ikke, thi denne Diskussion har intet som helst at betyde med Hensyn til at overbevise hinanden om, hvad der er det rette; Sagen er nu en Gang afgjort. Jeg skal derfor ikke dvæle derved.

Jeg forstod ikke, om den ærede Ordfører og det ærede Udvalg ved ham tiltraadte mine øvrige Ændringsforslag og specielt dem, han ikke omtalte. Jeg haaber, at det er Tilfældet og skal derfor ikke dvæle ved mine Ændringsforslag Nr. 2-8. Med Hensyn til Nr. 9 har jeg allerede bemærket, at der ved dets Affattelse er indløbet en Fejltagelse fra min Side, som maa undskyldes ved den korte Tid, jeg har haft til Affattelsen. Min Mening er simpelthen, at Angiveren skal kun have Andel i Bøderne i de Tilfælde, hvor det ved Dom slaas fast, at der foreligger en

forståelig, svigagtig Overtrædelse af Loven. Jeg har nu set, at § 12 ikke angiver det eneste Tilfælde, hvor der kan være Tale om svigagtig Overtrædelse. Ændringsforslaget bør altsaa formuleres paa en anden Maade. Da jeg naturligvis ikke ønsker at fastholde et Ændringsforslag, som efter min egen Mening er usikkert, skal jeg erklære, at jeg tager mit Ændringsforslag Nr. 9 tilbage, men idet jeg gør det, skal jeg dog bede det ærede Udvalg om til tredje Behandling at overveje, om der ikke maatte være Anledning til at vende tilbage til det, som Landstinget vedtog i Fjor, altsaa sige, at Andel i Bøderne bliver det i alt Fald kun Tale om for de private Angiveres Vedkommende, naar der foreligger Svig. Den ærede Ordfører var vistnok inde paa en Misforstaaelse, naar han i Anledning af dette Ændringsforslag talte meget om Toldpersonalet. Den ærede Ordfører vil se, at mit Ændringsforslag vedrører aldeles ikke Toldpersonalet. Det er der jo Tale om i Begyndelsen af § 20, men min Ændring knytter sig til den sidste Del af § 20, hvor der kun er Tale om Angivelsen fra andres Side, altsaa fra Bryggeripersonalets, Bryggerifolkenes Side. De bør ikke have Andel i Bøderne, naar der ikke foreligger Svig. Hvis denne Tanke er rigtig, og det mente jo Landstinget i Fjor, turde der nok være Anledning for Udvalget til at tage det op. Det vil jo ikke medføre nogen som helst praktisk Ulempe, og det vil forebygge, at Personalet ved Bryggerierne, saa snart det tror at have fundet nogen Unøjagtighed, noget, det ikke betragter som ganske korrekt, vil for at tjene Andel i Bøden, komme frem med en Anmeldelse og gøre sig til Angiver, hvilket man ikke skal opfordre til, uden at der er en høj Grad af Nødvendighed derfor. — Henvisningen til Toldloven passer ikke paa dette Forhold, thi der er der jo nærmest Tale om Toldpersonalet.

Der er et Par andre Bemærkninger, jeg endnu ønsker at henstille til det ærede Udvalg, navnlig til Overvejelse til tredje Behandling, og som staa i en vis Forbindelse med de foreliggende Ændringsforslag. Jeg bemærker, at det til Trods for, hvad den ærede 1ste Landstingsmand for 6te Kred (S. Pedersen) udtalte, virkelig er mit Ønske, at denne Lov, naar den gaar herfra, skal være saa god som mulig, og selv om jeg altsaa paa Grund af visse Omstændigheder ikke kan opnaa noget videre, sætter jeg dog Pris paa, at selv mindre Forbedringer kunne blive indførte paa min Foranledning. Jeg beder det ærede Udvalg overveje, om det ikke er forfærdt, at § 4 bliver staaende usor-